

Αγαπημένε μου μέχρι πρότινος μαθητή-τρια.

ΟΙ τελευταίες εξελίξεις στον χώρο της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, έχουν σαν αποτέλεσμα να διακόψουν άπαξ και δια παντός και ταυτόχρονα άκρως βίαια, την σχέση εκπαιδευόμενου-διδάσκοντα που μας έδενε.

Αυτό από την πλευρά μου είναι άκρως οδυνηρό. Από την δική σου, δεν είμαι αρμόδια για να μιλήσω εγώ . Δικά σου είναι τα συναισθήματα, δικός σου και ο λόγος.

Αγαπημένε μου μαθητή-τρια δοξάζω τον Θεό, που πολύ γρήγορα από τα πρώτα χρόνια της εργασιακής μου πορείας ,αντιλήφθηκα ότι το να εργάζεται κανείς με αποδέκτη της δουλειάς του τον άνθρωπο, είναι λειτούργημα και ταυτόχρονα ηθική δέσμευση. Είναι ευλογία και όχι μόνο δουλειά που εξυπηρετεί της βιοποριστικές του ανάγκες, μέσω του μισθού που εισπράττει. Ο λόγος ; Ο άνθρωπος σαν αποδέκτης των υπηρεσιών ενός εργαζόμενου μπορεί να γίνει πηγή έμπνευσης, μπορεί να γίνει πηγή άντλησης θετικών συναισθημάτων, μπορεί να γίνει πηγή άντλησης σοφίας , να γίνει κινητήριος δύναμη, να γίνει το βάλσαμο και η ανακούφιση στην όποια σωματική κόπωση μπορεί να αισθανθεί ο εργαζόμενος,.....

Αυτός ο άνθρωπος για μένα ήσουν εσύ αγαπημένε μαθητή-τριά μου. Καθημερινά κουβαλούσες και ξεδίπλωνες μπροστά στα μάτια μου τις δικές σου εμπειρίες και μέσα από αυτές με δίδασκες και μένα. Κουβαλούσες τα δικά σου συναισθήματα και αμερόληπτα έκανες κοινωνό αυτών και εμένα. Έπαιρνα κάθε φορά μέρος από την ζωντάνια σου και ξαναγινόμουν κι εγώ έφηβη. Έπαιρνα από το χαμόγελο και την ανεμελιά σου και με αναζωογονούσες. Με ένα μοναδικό τρόπο που μόνο εσύ ξέρεις ,με έκανες να ξεχνώ τα όποια προσωπικά μου προβλήματα, μόλις σε αντίκριζα στο προαύλιο και με παρέσυρες στον δικό σου κόσμο. Τροφοδοτούσες συστηματικά το παιδί που κρύβω μέσα μου και το διατηρούσες ολοζώντανο. Με έκκρινες κάθε φορά αμερόληπτα, για ότι σου προσέφερα και αυτή την κρίση μου την μαρτυρούσαν τα μάτια σου, οι εκάστοτε μορφασμοί σου, και κάποιες φορές και τα χείλη σου. Με αυτή την κρίση είτε με ανέβαζες συναισθηματικά και με έκανες να αισθάνομαι βαθιά ικανοποίηση γι αυτά που σου πρόσφερα , είτε με προβλημάτιζες και με κατεύθυνες σαν τον μεγαλύτερο ειδήμονα της παιδαγωγικής, στο πώς να γίνομαι καλύτερη στο έργο μου.

Αισθάνομαι σήμερα την ανάγκη να σου πω ένα τεράστιο ευχαριστώ, για όλα αυτά που μου πρόσφερες και που ίσως δεν το αντιλαμβάνόσουν.

Θα ήθελα πολύ αυτό το ευχαριστώ να στο απευθύνω κοιτάζοντάς σε στα μάτια, μέσα στον φυσικό μας χώρο. Γιατί τα μάτια απεικονίζουν απόφια τα συναισθήματα που νοιώθει η ψυχή, ενώ η γλώσσα υπολείπεται πολλές φορές σ' αυτό. Οι τελευταίες εξελίξεις όμως με πρόλαβαν και με απέκοψαν βίαια από αυτό το δικαίωμα, γι αυτό αναγκάζομαι, να σου εκφράσω τις ευχαριστίες μου, με αυτό τον τρόπο.

Επέτρεψέ μου όμως πριν σ' αφήσω να σου αποδώσω ένα τελευταίο "μάθημα", ζωής αυτή την φορά. Μην σταματάς ποτέ, σε πείσμα όποιων δυσκολιών κι αν συναντάς στο διάβα σου, να κυνηγάς το όνειρό σου και να ελπίζεις. Γιατί αυτά είναι οι μεγαλύτερες κινητήριες δυνάμεις, που έχεις για την κατάκτηση του δικού σου μέλλοντος. Είναι δύο παράμετροι που

δεν μπορεί κανείς να σου τις πάρει, παρά μόνο αν εσύ ο ίδιος τις θυσιάσεις στο βωμό των όποιων δυσκολιών σου προκύπτουν. Πράγμα που απεύχομαι να συμβεί.

Από τα βάθη της ψυχής μου για σένα αγαπημένε μαθητή-τρια μου

ΧΙΛΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

Χρυσάνθη Σιώπη